

Londra, mai 1897

Fulgerul căzu peste Big Ben, și un întuneric violet se lăsă peste domul catedralei St. Paul. Pe străzile Londrei, bubuituri neașteptate de tunet făcură caii să tresară, și trăsurile să se ciocnească. British Museum¹ era înțesat de oameni care căutau adăpost din calea vremii vitrege în interiorul sălilor sale enorme, printre pietrele grandioase. Din nefericire, prea mulți oameni împărtășeau aceeași idee; de-abia dacă mai era loc pentru vreunul dintre ei. Presiunea din aer crescă în vreme ce copiii gălăgioși alergau de la vitrine la mese, lovindu-se de acestea. Mulțimea se ciocnea în jurul neprețuitorilor marmuri Elgin de pe culmile Parthenonului.

Marguerite Magwell, în vârstă de optsprezece ani, se strecură cu ușurință înăuntru, fără a observa foarte mult haosul din jurul ei. Nici măcar nu era conștientă de cerul amenințător de afară. Întrebată în acel moment dacă în muzeu era cald, n-ar fi fost în stare să-ți dea un răspuns. Tot trupul îi înghețase până la oase. Umiditatea care îi pătrunsese prin rochia de culoarea albăstrelelor o făcea să-i fie foarte frig. N-avea nici pălărie și nici mănuși. Părul ei blond era neglijent prins la spate și cădea în bucle sălbatice, răvășit de acea vreme cumplită. Înfațișarea ei nu o preocupa; nu știa cum

¹ Muzeul britanic (în lb. engl., în orig.) (n.tr.)

arată, nici nu-i păsa. Singurul lucru care conta era o mică bucată de hârtie pe care o strângea în mână. În mintea ei nu era decât un singur gând: *mergi la Jonathan*. Jonathan Hill fusese studentul preferat al tatălui ei. În afară de ea, bineînțeles. Jonathan trebuia să știe. Jonathan o putea ajuta acum, în singurul moment din viața ei când nu știa ce să facă.

Ceilalți oameni o observară. Chiar și așa, Marguerite era remarcabilă, în aceeași măsură sălbatică și delicată, cu un chip ale cărui proporții fine ar fi putut fi immortalizate în marmură. Oamenii se dădeau de o parte și de alta în timp ce ea se îndrepta cu un pas apăsător spre statuia lui Ramses al II-lea din lunga galerie egipteană. Statuia ocupa un loc de cinste în sala cu coloane înalte de marmură. Marguerite își fixă privirea pe ochii aceia reci și lipsiți de pupile de deasupra capului ei, ochii unui rege mort cu mii de ani în urmă. Nu înțelesese niciodată, până în acel moment, de ce egiptenii se străduiau atât de tare să se conserve după moarte. Ce minunat trebuie să fi fost pentru ei să creadă atât de mult că mortul continua să trăiască, să creadă că se putea ajunge la el, că vor avea nevoie de trupurile acelea!

Nu era vreme să se gândească la asta.

Continuă să meargă, croindu-și drum printre vitrinele înțesate și printre oameni, trecând din încăpere în încăpere, simțind că are din ce în ce mai puțin aer. Ușa pe care o căuta era nemarcată. *Majoritatea* oamenilor n-ar fi fost în stare să-și dea seama că nu era doar un panou de lemn între două vitrine pline cu crani de maimuțe. În spatele acestor uși secrete lucrau curatorii², nevăzuți de gloată, în birouri și mai aglomerate decât înșeși coridoarele muzeului. Pentru că practic crescuse în muzeu, Marguerite știa exact ce căuta. Îi îndepărtă pe cei doi puști care se sprijineau de panoul respectiv și bătu încetișor cu palma în ușă. O clipă mai târziu, un chip cunoscut își făcu apariția, zâmbitor și ușor uluit. Părul de culoarea nisipului

² Curator = administrator al unei case memoriale sau al unui muzeu (n.tr.)

al lui Jonathan avea, fără îndoială, nevoie de mâna unui frizer și, peste tot pe degetele lui lungi, avea pete de cerneală.

– Marguerite! zise el, jucându-se nervos cu gulerul cămășii. Ce te aduce la muzeu, azi? Scuze, de dimineață scriu întruna; nu vreau să te acopăr și pe tine cu... Ah, tocmai mi-am pus cerneală pe gât, nu-i așa? Nu contează...

Marguerite nu-și putea reveni încă în simțiri pentru a spune de ce anume venise. Avea gâtul uscat și se simțea de parcă o mână nevăzută o apucase de beregată și o strângea cu putere.

– E foarte cald azi, zise el repede, observându-i chinul. N-ai vrea să faci o plimbare prin curte cu mine? În piață se vinde înghețată de lămâie.

– Înghețată de ce? întrebă ea pe neașteptate.

– De lămâie? repetă el.

– Ah. De lămâie.

Prin ferestre se vedea că afară se întunecase de-a binelea și un buibuit puternic de tunet se frânse deasupra muzeului, făcându-le pe multe doamne să țipe. O clipă mai târziu, se auzi un răpăit pe acoperiș în timp ce ploaia se revărsa.

– Ia ascultă la asta, zise Jonathan, uitându-se în sus, înspre tavan. Parcă s-ar dezlănțui potopul afară. Bănuiesc că asta exclude înghețata de lămâie. Dă-mi voie să-i spun portarului să înceapă să aprindă luminile, ca să nu...

– Am vești de la tata, îl întrerupse ea.

– Minunat!

El îi atinse mâna încetișor.

– Cum merge treaba în Pompei? Când vine acasă? Te-am murdărit de cerneală? Ah, am făcut-o, nu-i așa? Uite, dă-mi voie...

– Nu vine acasă, îl întrerupse ea din nou.

– Ce vrei să spui? întrebă el, luând batista și tamponând ușor pata de cerneală de pe mâna ei, însă fără succes.

– Vasul lui... reuși ea să spună.

– Vasul lui? repetă el. Ce-i cu vasul lui? Marguerite, te simți bine? Vrei să te așezi? Te-ai făcut foarte palidă.

Ea ridică pumnul strâns pe hârtia care se vedea ieșind într-o parte. Jonathan i-l desfăcu încet, cu grijă. Ea îl urmări cum parcurgea cuvintele cu privirea. El întinse mâna și se ținu de pragul ușii, apoi se uită la ea.

– Marguerite, eu...

Deasupra, se auzi un alt bubuit îngrozitor. Cerul vuia. Era ca și cum apele ar fi venit să o înghită cu totul. Întreaga lume avea să fie înecată de ape.

– El s-a dus, zise ea.

Secretul care n-a putut fi mărturisit

Ollie se afla în aripa cinci a Galaxy Art Supply aranjând vopsele pe bază de ulei în momentul în care Clio Ford își făcu apariția din biroul directoarei. Din poziția ei avantajoasă de lângă raftul cu plastilină, îl putu urmări pentru câteva clipe absorbit întru totul de ceea ce făcea.

Ollie Myers. Absurd de înalt la cei un metru nouăzeci și șase de centimetri ai săi. Azi, avea părul nepieptănat. Purta o cămașă bleumarin cu nasturi și o cravată lată, după moda anilor șaptezeci. Privea în jos la deschizăturile în care intrau micile tuburi, asiguranându-se cu foarte mare atenție că respectivele culori nimereau în locurile unde trebuiau să nimerească. Îi păsa, și lucrul ăsta o omora pur și simplu. Putea sta să-l privească toată ziua cum aranja vopselele. Era o constatare tristă, însă extrem de adevărată.

Era timpul ca spectacolul să înceapă.

Își ținea spatele încordat și drept, așa că se mai relaxă puțin, și pe chipul ei apărură o expresie ușor melancolică. Se apropie încetșor de el.

– Hei, zise ea.

Ollie se răsuci. Avea reflexe bune. (Obișnuia să facă skateboarding pe teren accidentat. Nu se pricepea deloc la asta, zicea el. Chiar, *deloc*. Mai era și modest pe deasupra. Îi puteai oare cere mai mult unui bărbat? Nu. Era imposibil. Toate calitățile omenești se regăseau în el).

De aceea, chestia asta n-ar putea niciodată să meargă. Probabil că visa.

– Ei bine? zise el.

– Ei bine... începui Clio. Eu sunt elevă și se pare că majoritatea angajaților de la Galaxy sunt la colegiu. Și n-am experiență în vânzarea cu amănuntul. De fapt, până acum n-am mai avut nici o slujbă.

– Of, zise Ollie și îi căzu fața.

– Dar... continuă Clio. Am asta.

Ea ridică brațul, arătându-și tatuajul ce șerpuia de-a lungul antebrațului drept: un fermoar în niște culori electrizante de albastru și roz cu trei stele galbene cu negru țâșnind prin deschizătura acestuia.

– Ai primit slujba! zise el.

– Nu mai spune! zise Clio, simțind că radiază de fericire.

Clio se pregătise pentru interviu cu seriozitatea-i tipică. Jeansii albi, ușor stropiți cu vopsea de culoarea lavandei de pe vremea când își revopsise camera. Un tricou roz cu mâneci scurte de la un editor de benzi desenate. O curea lată pe care și-o confecționase singură, lipind capace lamelare de cutii de chibrituri la o curea veche și banală de piele cumpărată de la un magazin cu haine la mâna a doua. Părul ei lung de culoarea mierii era ridicat și prins cu două ace de păr verzi. Și, lovitura de grație, tatuajul pe care și-l afișa cu foarte mare îndrăzneală. Nu purta un tricou cu mâneci lungi și nici mănuși, și nici nu-și ascundea brațul la spate. Nu căuta nici un fel de scuză. Steagul ciudat era arborat nestingherit pe catarg.

Telefonul mobil îi bâzâi în rucsac. Sunase de vreo patru ori în timpul interviului. Ea îl ignoră.

– Sunt încă uimită, zise ea. Nu credeam că o să le placă să vadă tatuaje la interviuri. Doar dacă nu cumva soliciți de lucru într-un laborator pentru alcool metilic. Sau la un salon de tatuaje. Bănuiesc că asta ar avea sens...

– Sau într-un magazin de artă, spuse el. Ți-am spus că treaba cu tatuajul o să funcționeze. Lui Daphne îi place Masahiro Sato. Ai fost angajată din secunda în care a auzit că el a făcut tatuajul ăsta.

– Chiar s-a entuziasmat, zise Clio, amintindu-și strălucirea din ochii directoarei magazinului când i-a spus numele celui care îi făcuse tatuajul. Era unul dintre artiștii manga faimoși din Tokio. Avea o mulțime de adepți. Ți-ar putea fi un moment istoric, continuă

ea. E prima dată când una dintre pornirile nebunești ale lui tăi-că-meu chiar a funcționat în ceea ce mă privește.

– Tatăl tău a fost cel care a vrut să-ți faci tatuajul? întrebă el.

– Nu chiar, zise Clio. E o poveste lungă. O poveste lungă și plictisitoare.

– Mă îndoiesc de asta, răspunse el. Cred că trebuie să-ți fac ecusonul. Îl fac chiar în momentul ăsta. Vrei un ecuson?

Ollie era din Texas și avea o voce care se strecura ușor în urechile lui Clio. Putea spune un cuvânt precum „ecuson“ și îl putea face să sune ca fiind ceva ce ți-ai dori din tot sufletul să ai și pe care l-ai îndrăgi pentru totdeauna. Se pomeni că încuviințează cu toată convingerea. O duse într-un loc retras, undeva în spatele magazinului, unde se aflau un birou mic și un computer. El băgă mâna într-unul dintre sertarele biroului și scoase la iveală un aparat micuț.

– În regulă, zise el. E C-l-e-o, da?

– C-l-i-o.

– E numele de familie? întrebă el.

– Nu chiar, spuse Clio. Mi-au pus numele unei muze.

– Al unei muze? Ca muzele alea grecești?

– Da, zise Clio. Părinți ciudați. Ce pot să-ți spun.

– Ești o muză, rosti el. Întotdeauna mi-am dorit o muză. Mă poți ajuta să pictez?

– Sunt muza istoriei, spuse ea. Te ajută chestia asta cu ceva?

– O muză ajută întotdeauna, zise el, scriind la mașinăria de făcut ecusoane.

Muuuuuză. Cum de nu observase ea înainte puterea magică a accentului sudist? În cele opt luni de când îl cunoscuse pe Ollie, își dăduse seama că accentul acela era atrăgător, însă nu-l auzise de prea multe ori. Schimbările lor de cuvinte avuseseră loc la ghișeu, când îi spunea cât costau anumite lucruri. Chiar și așa, el o făcea în așa fel încât lucrurile care costau „opt dolari și șazececi și patru de cenți“ să pară că meritau fiecare centimă.

Abia în această ultimă lună, când el începuse să vorbească în timp ce reîmprospăta rafturile, apucase să-i audă accentul în toată

splendoarea lui. El era pictor și boboc la Penn³. Împărtășea aceeași dragoste obsesivă pe care o avea și ea pentru cernelurile frumoase și scumpe. Purta de obicei o jachetă vintage în dungi, mergea cu o bicicletă veche roșu-închis și mirosea ca un atelier de artă – un miros ușor chimic, extrem de familiar și „ca de acasă“. Îi era dor de sora lui din Austin, n-avea bani și nu era capabil să meargă la vernisaje care nu-i plăceau doar ca să capete o gustare.

Clio, pe de altă parte, era o elevă cu un trecut și cu foarte puține de spus în legătură cu prezentul. Încercase să-și facă propriile haine. (Din alte haine, așa că nu prea conta. Nu era ca și cum ar fi purtat haine țesute în casă sau pulovere pe care le tricotatea ea însăși.) Locuia într-o casă în stil victorian, masivă și dezordonată, chiar lângă campusul Penn. Și, odată, demult, părinții ei fuseseră căsătoriți, iar ea și tatăl ei inventaseră un joc pe care îl numiseră „Plonjează!“ care se dovedise a fi o chestie deosebită. Odată, demult, fusese aproape bogată, nu chiar celebră și completamente fericită. Viața ei fusese neobișnuită. Călătorise mult. Un artist japonez de benzi desenate îi făcuse un tatuaj. Chestii de genul ăsta.

Însă o viață neobișnuită nu e, prin definiție, una minunată. Și acum, la șaptesprezece ani, simțea că lipsurile îi fuseseră evidențiate într-un fel mult prea dureros. Și mai era o chestiune care o deranja pe Clio mai mult decât orice altceva.

Nu fusese sărutată niciodată.

Era ceva șocant. Era stânjenitor. Era extrem de inexplicabil, însă Clio știa încotro să arunce vina. Însă și asta era o poveste lungă. Una care era pe cale să se sfârșească, spera ea.

Telefonul bâzâi din nou. Îl vârf și mai adânc în rucsac.

Ollie desprinsese cu grijă banda adezivă transparentă cu numele lui Clio imprimat pe ea și și-o lipi de obraz în timp ce cotrobăia într-o cutie după un ecuson nescris. După ce găsi unul, aplică banda adezivă pe el cu o grijă excesivă. Ecusonul părea micuț în mâinile lui masive.

– Gata, zise el. Vrei să ți-l prind în piept?

– Sigur, spuse ea, străduindu-se ca vocea ei să nu pară spartă.

³ Prescurtare de la University of Pennsylvania (n.tr.)

El se aplecă spre ea, lucru care presupunea într-adevăr un oarecare efort, dat fiind că era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Acum, se afla cu fața la nivelul ei. Îi apucă ușor cu vârful degetelor tricoul, alegând locul cu atenție, chiar sub umărul ei stâng, direct deasupra inimii. Ea îi urmări chipul în vreme ce el străpungea delicat țesătura; își mușca colțul buzei de jos când lucra. Acul se închise cu o pocnitură, însă el nu se clinti. Doar o privi fix în ochi.

Acesta era oare? Sărutul? Cel pe care îl așteptase toată viața ei nefericită? Aici? Acum? Pe coridorul unui magazin de consumabile destinate artelor? Era oare posibil? El părea să se afle în poziția corectă. Nivelul era corect. Expresia chipului era corectă.

„Dă impresia că știi ce faci, își spuse ea repede. Asta e o regulă generală bine de urmat în viață. Atunci când ai îndoieli, dă impresia că știi ce faci. Lasă-te dusă de val. Fă ceva. Prefă-te până ce te prinzi cum stau lucrurile.“

Un bărbat apărură de după colț și rămase în spatele lui Clio, așteptând răbdător. Ollie se uită la el peste capul lui Clio și se trase înapoi.

– Trebuie să o ajut și pe următoarea persoană, zise el cu o urmă de regret pe chip. Când vii din nou aici?

– O să încep instruirea mâine, spuse ea.

– O să te instruiesc chiar eu, rosti el. Dacă ești de acord. Însă chiar te descurci aici destul de bine. Probabil mai bine decât toți de aici.

Zâmbi ușor, cu acel zâmbet sudist.

Telefonul bâzâi din nou.

– Cineva vrea să vorbească într-adevăr cu tine, zise el.

– Îhî, încuviință ea.

– Am priceput, rosti el, încheind discuția cu un zâmbet înainte de a-și îndrepta atenția către bărbatul respectiv, care mormăia deja ceva despre un adeziv bun pentru mozaic.

Telefonul continuă să bâzâie, să se agite și să zdrăngăne din toate piesele pe când Clio se îndrepta spre casă. Privi ecranul.

Număr necunoscut.